

Jordi Peix

Què et va induir a estudiar enginyeria tècnica agrícola?

Certament, per vocació primerenca, ja al començament del batxillerat. Als catorze anys ja classificava plantes i insectes, m'agradaven les ciències de la Terra. Segurament, l'escoltisme i les vacances d'estiu a la Granadella, el poble de la meva mare, em van influir molt. Jo volia fer coses pràctiques i concretes, reals, amb els pagesos (no només teoria), i és per això que em vaig inclinar més per l'enginyeria que no pas per una llicenciatura.

Quins són els teus millors i pitjors records acadèmics?

Vaig tenir sort, perquè a l'escola hi havia pocs alumnes per classe, les relacions amb els professors eren excel·lents i, a més, eren de la vella escola, d'aquells «d'abans de la guerra amb principis arrelats». La majoria de les assignatures es donaven en català, la qual cosa estava altament prohibida. La biblioteca de l'escola era de primera categoria. També és veritat que eren temps difícils però apassionants. Amb una colla d'amics, vam entrar en el sindicalisme universitari i vaig ser delegat dels alumnes del Sindicat Oficial del SEU, però el dia següent vam crear el Sindicat Democràtic de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona (il·legal, és clar). Molts companys d'aquells temps han ocupat llocs importants, tant dins de les empreses privades com a la Generalitat de Catalunya. Però el més important és que a l'escola vaig conèixer la qui fou la

meva dona i mare dels meus fills. De coses dolentes, no en recordo: només els quatre «endollats» del Règim, que et feien perdre el temps; especialment, el director i el professor de Formació del Espíritu Nacional.

És evident que la producció és tecnologia, però el producte és sociològic en el seu aspecte de fonamental per a la vida i, per tant, font de conflictes. Tu vas començar pel primer aspecte. Quan i com vas descobrir el segon?

La introducció de noves tecnologies mai és neutra, però a Catalunya es van introduir quan hi havia demanda de mà d'obra a la ciutat. Ningú no va ser expulsat de l'agricultura: van escollir altres professions i ara, des de fa uns deu anys, els ocupats agraris van creixent. Cal recordar que la millora de la productivitat de l'agricultura ha pujat més que la mitjana de Catalunya i, a més, que la qualitat dels productes és notablement millor. Ara es parla molt de *sostenibilitat* i tots se centren en el medi natural, però cal tenir en compte que la sostenibilitat, per ordre, primer ha de ser econòmica, en segon lloc ha de ser social i, finalment, hi ha d'haver la cura del medi. Però aquests valors s'han de defensar, i és per això que l'any 1975, en temps de la dictadura, amb una colla de companys vam fundar la Unió de Pagesos per defensar la terra, tant en el sentit econòmic com en el social i el mediambiental; avui és el sindicat representatiu de la pagesia.

JORDI PEIX

Ja ha aparegut un article teu a la revista TECA que explicava el concepte *banc dels aliments*. En l'àmbit personal, com vas descobrir això? Si a llarg termini es mantenen els bancs, voldrà dir que no hem resolt el problema fonamental: la fam. Com veus aquest futur?

Un llibre que em va impactar durant la meua joventut va ser el *Llibre negre de la fam*, d'en Josué de Castro. Aleshores es parlava poc de la fam al món i, per a mi, va ser una descoberta. Paral·lelament a l'estil clar i senzill d'en Candel, a *Els altres catalans* vaig comprendre que a prop, al cantó de casa, també hi havia pobresa i fam, la qual cosa vaig conèixer directament amb l'escoltisme, tot participant en accions a les barraques del Somorrostro i de Montjuïc.

La idea concreta del Banc dels Aliments de Barcelona va sorgir l'any 1987, arran d'una visita que vaig fer

al Saló Internacional de l'Alimentació de París. Llavors jo era director general d'Indústries Alimentàries i hi havíem anat a promoure productes catalans en una acció comercial. Allà vaig ensopegar amb l'estand de la recentment creada Federació Europea dels Bancs dels Aliments, promoguda per França i Bèlgica. Vaig ser molt ben atès, vaig aprofitar per visitar els seus locals, vaig recollir documentació i, en tornar, amb una colla d'amics i coneguts vam crear el Banc dels Aliments de Barcelona i vam estendre la idea per tot Catalunya i per tot l'Estat, tot promovent a la vegada a Barcelona la Federació Espanyola dels Bancs d'Aliments, que avui dia es troba a totes les províncies treballant en xarxa.

El 4 de març de 1999, si no ho recordo malament, vas dir unes paraules al Parlament de Catalunya.

Un cronista de *La Vanguardia* va acabar el seu comentari així: «En la sala se hizo el silencio». Vas actuar, vistos els fets actuals, com un profeta. Deu anys després, vols afegir-hi alguna cosa? Què hi havia per als no-iniciats darrere de les teves paraules?

Això va succeir després de la meua dimissió com a director general del Medi Natural, arran dels incendis forestals del 1998, arran dels quals vam denunciar una empresa elèctrica com a causant. El tema estava en mans de la justícia i no podia avançar més dins d'aquesta problemàtica (per cert, finalment, després de vuit anys, els tribunals han donat la raó als pagesos). Després de la meua intervenció, un diputat va dubtar de la meua bona fe. Jo vaig respondre que no dubtava de la seva, però, per demostrar la meua actuació, ràpidament vaig relatar tot allò que havia fet des del 1978, quan em van demanar d'entrar al Departament d'Agricultura. Finalment, vaig llegir una poesia que em definia i que la meua dona m'havia ofert i em permeto de reproduir:

*Segurament, podràs continuar exercint d'almogàver.
Segurament, molts pensaran que has pactat moltes coses.
Segurament, tu no hauràs pactat quasi res.
És un tracte amb tu mateix:
treballaràs moltes hores
per aquest país petit que estimes.
I CATALUNYA (la paraula)
no t'emplenarà inútilment la boca.
A Catalunya no la utilitzaràs, a tu sí.
Aquells que la fan servir per guanyar-hi:
diners, estatus i històries estranyes.*

Després es va fer el silenci i la sessió es va donar per acabada.